

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/13/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121505361
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6121505361.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a členiek senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Bratislava – mestská časť Ružinov, Bajkalská 30, IČO: 31 335 004, právne zastúpený: KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 851 574, so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 6, proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. C. XXX/X, D. B., zastúpeného Združenie na ochranu práv občana - AVES, IČO: 50 252 151, so sídlom Jána Poničana 6115/9, 841 08 Bratislava – Devínska Nová Ves, o zaplatenie sumy 35.925,68 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 4. marca 2025 č.k. 11Csp/3/2022-177 v spojení s opravným uznesením zo dňa 4. apríla 2025 č.k. 11Csp/3/2022-199, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutom rozsahu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 4. marca 2025, č.k. 11Csp/3/2022-177 súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie 2.830 Eur zastavil. Výrokom II. žalobu zamietol. Výrokom III. priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Pred začatím pojednávania vo veci samej žalobca podaním doručeným súdu dňa 8.10.2024 a 13.12.2024 zobrať žalobu v časti o zaplatenie 2.830 Eur (úhrady žalovaného po podaní žaloby) späť, preto súd konanie v tejto časti zastavil. Vychádzal zo skutkového zistenia, že žalovaný so žalobcom uzatvoril dňa 20.04.2011 zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, ktorou sa zaviazal žalovanému poskytnúť medziúver vo výške 30.000 Eur, ktorý sa po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení zmenil na stavebný úver vo výške cca 18.000 Eur, pričom presná výška stavebného úveru sa rovná rozdielu cieľovej sumy a nasporenej sumy. Žalovaný sa zaviazal poskytnutý medziúver a stavebný úver splácať v 113 mesačných splátkach po 192,75 Eur vždy k 15. dňu v mesiaci. Konečná splatnosť medziúveru a stavebného úveru bola stanovená na deň 31.08.2037. Celková čiastka na úhradu predstavovala sumu vo výške 62.845,87 Eur. Strany si v čl. VI. bod 3. zmluvy dojednali, že v prípade omeškania dlžníka s viac ako dvoma splátkami alebo jednou splátkou po dobu dlhšiu ako 3 mesiace je veriteľ oprávnený požadovať zaplatenie celého zostatku dlhu pred dohodnutou dobou splatnosti. Účelom stavebného úveru bolo financovanie bytových potrieb a potrieb súvisiacich s bývaním špecifikovaných v čl.I. bod 2. zmluvy. V čl. III. bod 1. zmluvy bolo dohodnuté, že návratnosť mimoriadneho medziúveru a stavebného úveru vrátane úrokov, nákladov a poplatkov poskytnutého na dohodnutý účel sa zabezpečuje zriadením záložného práva na nehnuteľnosť, ktoré je upravené samostatnou záložnou zmluvou. V zmysle čl. IV.

(podmienky vyplatenia) bolo stanovené, že prostriedky z poskytnutého medziúveru č. 2876706 4 02 a 2876706 7 01 budú prednostne použité na splatenie úveru vo E., F., G., F. a v H. I., F. Z amortizačnej tabuľky pre medziúver a stavebný úver vyplynulo, že fáza medziúveru bola stanovená na obdobie rokov 2011 až 2028, pričom v tomto období žalovaný splácal len úroky a poplatok. Fáza stavebného úveru bola stanovená na obdobie od 3/2028 do 8/2037. V tejto fáze žalovaný bol povinný splácať istinu úveru a úroky. Žalovaný svoj záväzok riadne a včas nesplnil. Upozornením na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zo dňa 01.10.2019 žalobca upozornil žalovaného na omeškanie splátok vrátane splátky za mesiac október 2019 v celkovej výške 956,50 Eur a vyzval ho, aby dlh uhradil najneskôr do 23.10.2019. Súčasne mu oznámil, že ak dlh v stanovenej lehote nezaplatí, vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru. Zásielku s upozornením žalovaný prevzal dňa 07.10.2019. Pohľadávka uhradená nebola, preto žalobca dňa 12.11.2019 oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru vyhlásil ku dňu 12.11.2019 mimoriadnu splatnosť úveru, ktorá celková suma dlhu predstavuje sumu 31.033,13 Eur. Oznámenie žalovaný prevzal 15.11.2019. Z výpisu z účtu zosplateného medziúveru vyplynulo, že žalovaný uhradil poslednú splátku vo výške 50 Eur dňa 26.09.2019. Po zosplatení uhradil sumu 300 Eur a po podaní žaloby 2.630 Eur a 200 Eur. Súd prvej inštancie pri zistení, že žalobca žiadal priznať žalovanú pohľadávku z úveru, ktorý by bol inak splatný až dňa 01.08.2037 na základe skutkového tvrdenia o predčasnom zosplatení úveru v zmysle oprávnenia zakotveného v úverovej zmluve, sa s ohľadom na aktuálnu rozhodovaciu prax súdov vyššieho stupňa zaoberal tým, či k tomuto zosplateniu došlo na základe platných právnych úkonov. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoCsp/2/2023 zo dňa 31.07.2023, č. k. 9CoCsp/16/2023-190 zo dňa 05.09.2023 a č.k. 8CoCsp/61/2022-145 zo dňa 31.05.2023, ako aj právny názor vyslovený Najvyšším súdom SR v jeho rozhodnutiach sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26. 06. 2024, resp. sp.zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024, sp.zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, podľa ktorého „Ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatiť celý dlh. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený.“ Zo znenia upozornenia zo dňa 01.10.2019 nesporné vyplynulo, že žalovaný bol upozornený na omeškanie s vkladmi na účte stavebného sporenia, resp. omeškanými splátkami úrokov z medziúveru, vrátane splátky za mesiac október 2019 spolu vo výške 956.50 Eur, pričom je zrejmé, že omeškaná suma 956,50 Eur zodpovedá viacerým omeškaným splátkam. Jednou z týchto omeškaných splátok je aj splátka úrokov z medziúveru za mesiac október 2019. Ak by pritom bolo možné konštatovať, že takýto právny úkon je dostatočne určitý vo vzťahu k jednej (zrejme poslednej) z omeškaných splátok, keďže je uvedený konkrétny mesiac jej splatnosti, tak potom by zosplätňovací úkon podľa § 565 Občianskeho zákonníka musel byť vykonaný najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania, t.j. od 16.01.2021 (3 mesiace od 16.10.2019) a najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, t.j. do 15.02.2021, ale zosplätňovací úkon je datovaný dňom 12.11.2019. Pokiaľ šlo o obsah samotného úkonu o zosplatení úveru, v ňom, a to na rozdiel od výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, špecifikácia, s ktorou konkrétnou splátkou sa žalovaný dostal do omeškania a v akom rozsahu, absentovala úplne. Za daného zisteného stavu súd prvej inštancie uzavrel, že neboli splnené podmienky stanovené v § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na predčasné zosplatenie úveru. Výzva na zaplatenie dlžnej čiastky úveru a oznámenie o zosplatení nespĺňa požiadavku identifikácie splátky, keďže výslovne nie je konkretizovaná splátka, pre ktorú chcel žalobca zosplatenie vykonať, a teda je neurčitým právnym úkonom a tým aj neplatným úkonom. Vzhľadom na absenciu kvalifikovanej výzvy v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka keďže úver nebol predčasne mimoriadne zosplatený platne, ohľadne jeho splatnosti platí, že je splatný tak, ako to bolo dohodnuté v úverovej zmluve, t.j. v mesačných splátkach, splatných 15. deň príslušného kalendárneho mesiaca. Z uvedeného dôvodu žalobu zamietol. Doplnil, že v prípade prípadného priznania aspoň splátok splatných do dňa rozhodnutia súdu, by došlo k podstatnej zmene a opisania skutkového deja voči tomu, ako bol vymedzený v podanej žalobe žalobcu, čo nutne vzhľadom na to, že by sa uplatňovalo iné právo a zároveň by išlo o podstatnú zmenu rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe, by vyžadovalo postup podľa § 140 a nasl. C.s.p.. Vzhľadom na dôvody zamietnutia žaloby sa z hľadiska hospodárnosti nezaoberal ďalšou obranou žalovaného. O náhrade trov

konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 § 262 ods. 2 C.s.p. Vec právne posúdil podľa § 2 ods. 1, 3 písm. e/, § 7 ods. 3 a 4 zákona č. 310/1992 Zb o stavebnom sporení účinného ku dňu uzavretia zmluvy, § 37 ods. 1, § 39, § 41, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1 a 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby a trovách konania podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, nesprávne skutkové zistenie, inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávny procesný postup. Rozsudok považuje za zmätočný, keďže neposkytuje procesným stranám jednoznačnú odpoveď, z akých dôvodov vyhodnotil vyhlásenie mimoriadnej splatnosti za neplatné, a to či

z dôvodu, že nespĺňalo podmienky stanovené v dotknutých ustanoveniach ohľadom zákonom formulovaných povinností a lehôt alebo z dôvodu, že neobsahovalo identifikáciu splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Poukazoval, že súd prvotne v odseku 39 odôvodnenia rozsudku poskytuje výpočet, (ktorý považuje za chybný, napr. namiesto roku 2020 uvádza rok 2021, čo spôsobuje, že výpočet ako celok taktiež pôsobí zmätočne), ktorý má zároveň preukazovať, že žalobcove právne úkony nespĺňali predpoklady vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru v prípade, ak by súd považoval za konkretizáciu splátky žalobcovu formuláciu v upozornení na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v znení „...vrátane splátky za mesiac október 2019 spolu vo výške...“, teda že konkretizovaná splátka je splátka za mesiac október. Poukazuje na to, že konkretizácia splátky formuláciou „vrátane mesiaca október“ predstavovala poslednú, t. j. tretiu splátku v rámci trojmesačného omeškania žalovaného, na základe ktorého sa rozhodol využiť svoje právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Rozhodol sa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru vo vzťahu k splátke za júl 2019, pričom v upozornení poskytol žalovanému vyčíslenie dlžnej sumy (už spolu aj s dlžnou splátkou za mesiac október 2019). Nemožno teda podľa neho prijať záver súdu o tom, že zo strany žalobcu došlo k upozorneniu na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti vo vzťahu k splátke za mesiac október 2019, ktorá v čase upozornenia (zo dňa 01.10.2019) ešte nebola ani splatná. Trval na tom, že pristúpil vo vzťahu k splátke za mesiac júl 2019 k upozorneniu na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle zákonných požiadaviek, v zmysle ktorých realizoval upozornenie najmenej 15 dní pred vykonaním vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, tzv., že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo na základe splnenia všetkých zákonných, ako aj zmluvných podmienok. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru bolo vykonané v zákonnej lehote, t. j. do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Zároveň sa

v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru uvádza, že k nemu dochádza z dôvodu, že je žalovaný v omeškaní s platením vkladov na účet zmluvy o stavebnom sporení po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Z obsahu oboch právnych úkonov je pri uplatnení princípu racionálneho správania účastníkov zmluvného vzťahu, ako aj zodpovednosti a obozretnosti zmluvných strán možné vyvodiť, že muselo byť adresátovi právnych úkonov, teda žalovanému zrejme, s akými splátkami je v omeškaní a aké konanie sa od neho očakáva v prípade, ak chce zabrániť neželanému následku v podobe vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje najmä na to, že žiadny právny predpis platný ku ňu realizácie dotknutých právnych úkonov mu neukladal povinnosť nijakým spôsobom identifikovať, špecifikovať, resp. konkretizovať splátku, pre ktorú dochádza k využitiu jeho práva vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. V prospech jeho argumentácie svedčí aj tá skutočnosť, že z dôvodu novelizácie ustanovení súvisiacich s realizáciou vyhlásenia mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru zo strany veriteľa došlo k zmene dotknutého ustanovenia. Žalobca svoju argumentáciu podrobil poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 31.10.2024, sp. zn. 8CoCsp/17/2024, Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09.06.2021 sp. zn. 5CoCsp/14/2021. V závere v tomto smere poukazuje na ustálenú judikatúru, v súlade s ktorou vyplýva požiadavka výkladu právneho úkonu v prospech jeho platnosti a nie neplatnosti, konkrétne odkazom na nález Ústavného súdu SR z 01.04.2015 sp. zn. I. ÚS 640/2014. Napokon, ak súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza niekoľko rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, podľa ktorých sa vyžaduje presná špecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú môže veriteľ jednorazovo a predčasne zosplatiť celý dlh, uviedol, že ide o rozhodnutia z jedného senátu (5C), a zároveň ani v jednom prípade nejde o rozhodnutie zverejnené v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. Najvyšším súdom SR prezentuje opačný názor, a to konkrétne v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2024, sp. zn. 1Cdo/123/2024. Poukazuje aj na právny názor vyjadrený ďalej vo vyššie citovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR spočívajúci v tom, že, pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, je potrebné vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka

je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti. Zároveň dodal, že aj s ohľadom na spotrebiteľa ako slabšiu stranu, ako aj prispôsobovaním zákonnej úpravy v jeho prospech a na jeho ochranu, nemožno úplne upustiť od požiadavky na spotrebiteľa, aby pristupoval k svojim zmluvným záväzkom a v zmluvných vzťahoch, do ktorých na základe vlastnej vôle vstúpi, obozretne. Nestotožnil sa ani s právnym názorom súdu prvej inštancie v tom, že súd nemohol priznať splátky splatné do dňa rozhodnutia súdu, čím by došlo k podstatnej zmene skutočností vymedzených v žalobe. Domáha sa vrátenia žalovanému požičaného plnenia, pričom priznaním splatných splátok by mu súd nepriznal odlišné plnenie spočívajúce v inom právnom titule než uvedených v žalobe. V oboch prípadoch ide o rovnaký právny nárok žalobcu spočívajúci v tom, že žalovaný mu nevrátil poskytnutý úver podľa zmluvných, ani zákonných podmienok. Vytykal, že uvedeným rozhodnutím súdu nebola medzi zmluvnými stranami spravodlivosť, ani poskytnutá súdna ochrana žalobcovmu objektívne preukázateľnému nároku na peňažné plnenie. V tomto smere odkazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 243/07 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR. Považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne, svojvoľné a nepreskúmateľné.

3. Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a k námietke nesprávneho právneho posúdenia predčasného zosplatnenia úveru uviedol, že súd správne posúdil, že predčasné zosplatnenie úveru bolo právne neúčinné, pretože žalobca v oznámení o zosplatnení neuviedol konkrétnu splátku, pre ktorú pohľadávku zosplatňuje. Z judikatúry najvyššieho súdu jednoznačne vyplýva, že určitosť právneho úkonu zosplatnenia je nevyhnutná (napr. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024, 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024, 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoCsp/2/2023), pretože len tak je možné overiť, či boli splnené zákonné podmienky a či dlžník bol riadne poučený o následkoch. Odvolací argument žalobcu, že "postačuje formulácia o splátke za október", neobstojí, pretože táto splátka nebola k dátumu výzvy ešte splatná, čo vylučuje možnosť naplnenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K tvrdeniu žalobcu, že výzva na zosplatnenie z 1.10.2019 a oznámenie o zosplatnení z 12.11.2019 boli platnými právnymi úkonmi, pričom z výzvy bolo zrejmé, že išlo o omeškanie so splátkou za júl 2019 uviedol, že výzva zo dňa 1.10.2019 výslovne uvádza len sumu 956,50 Eur vrátane splátky za mesiac október 2019. Nie je tak identifikovaná konkrétna splátka, ktorá by bola viac než 3 mesiace v omeškaní. V čase doručenia výzvy (7.10.2019) splátka za október ešte nebola splatná, a teda nemohla byť v omeškaní, čo vylučuje možnosť právne účinného zosplatnenia podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Navyše ani v oznámení zo dňa 12.11.2019 nie je uvedené, ku ktorej splátke sa zosplatnenie viaže. Podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu (napr. 5Cdo/188/2023) musí byť konkrétna splátka jednoznačne identifikovaná. Žalobca nepreukázal, že medzi výzvou a oznámením o zosplatnení uplynula zákonná lehota 3 mesiacov od omeškania konkrétnej splátky a zároveň, že zosplatnenie prebehlo pred splatnosťou nasledujúcej splátky, ako to vyžaduje § 565 Občianskeho zákonníka. Námietku žalobcu, že rozhodnutie súdu je zmätočné, pretože neuvádza, či úkony sú neplatné pre predčasnosť alebo neurčitosť považuje za účelovú. Súd prvej inštancie v bode 39 odôvodnenia rozsudku zrozumiteľne uviedol, že nebola dodržaná zákonná lehota pre zosplatnenie, a zároveň právne úkony sú neplatné pre neurčitosť, teda absenciu špecifikácie splátky, čo je nezlučiteľné s požiadavkou určitého právneho úkonu podľa § 37 Občianskeho zákonníka. Rovnako záver žalobcu, že zákon výslovne neukladá povinnosť uviesť konkrétnu splátku, ignoruje vývoj judikatúry, ktorý túto povinnosť odvádza z požiadavky určitého právneho úkonu v spojení so špecifickým režimom spotrebiteľských zmlúv. Tento názor potvrdil opakovane Najvyšší súd SR v rozhodnutiach napr. sp.zn. 5Cdo/197/2022 aj sp.zn. 5Cdo/188/2023, ktorý označil takéto právne úkony za absolútne neplatné. K tvrdeniu žalobcu odkazom na formalistický výklad v podobe požiadavky konkrétnej splátky, ku ktorého ako oporu odkazoval na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8CoCsp/17/2024 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2024, podľa ktorého výslovne označenie splátky nie je povinné, uviedol, že tento výklad je osamelý v rámci judikatúry. Rovnako za správny považoval záver súdu, že žalobca uplatňuje pohľadávku ako splatnú celkom nie ako súhrn individuálnych splátok. Preto ak zosplatnenie neobstojí, žaloba nie je dôvodná v celom rozsahu, pretože súd nie je oprávnený meniť právny základ nároku z úradnej moci (zásada dispozičná) (rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5CoCsp/10/2023). Na záver uviedol, že z rozsudku a dôkazov predložených v konaní vyplynulo, že poberá invalidný dôchodok

cca 320 Eur mesačne, z ktorého mu po úhrade mesačnej splátky cca 197 Eur, zostáva len 120 Eur na živobytie. Napriek tomu mu žalobca poskytol úver vo výške 30.000 Eur, ktorý bol zabezpečený záložným právom k jeho obydliu. Tento postup odporuje zásade odbornosti a dobrej viery, a preto je potrebné prihliadať aj na

§ 54 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 písm. e/ zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

5. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, ktorého výsledkom je zamietnutie žaloby a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

6. K námietke žalobcu o zmätočnosti dôvodov neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v ods. 34 až 39 odôvodnenia rozsudku citoval ustanovenia, ktoré aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré ho viedli k prijatiu napadnutého rozhodnutia o uplatnenom nároku za rešpektu záveru, ktorý v rozhodujúcej otázke splnenia podmienok vyplývajúcich z § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, tzv. predčasného zosplatnenia úveru, konkrétne platnosti právnych úkonov predčasného zosplatnenia úveru, zastáva najvyššia súdna autorita a uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru o nesplnení podmienok stanovených pre platné zosplatnenie úveru z dôvodu absencie požiadavky na identifikáciu splátky, pre ktorú žalobca dlh mienil zosplatiť vo výzve na zaplatenie podľa § 53

ods. 9 Občianskeho zákonníka ako aj v oznámení o zosplatnení, preto ide o neplatné právne úkony z dôvodu ich neurčitosti. Súd prvej inštancie sa dôsledne vypořiadal so skutkovými zisteniami týkajúcimi sa podmienok platnosti predčasného zosplatnenia spotrebiteľského úveru. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je arbitrárne ani ústavne neudržateľné, je odôvodnené dostatočne podrobne, zrozumiteľne a presvedčivo. Samotné rozhodnutie aj jeho odôvodnenie spoľahlivo odpovedajú na všetky pre výsledok sporu podstatné otázky konania

a nevybočuje z limitov spravodlivého procesu. Súd prvej inštancie sa vypořiadal so všetkými podstatnými dôvodmi namietanými žalobcom v odvolaní a nie je dôvod sa od jeho právneho názoru odchyľovať, keď odvolateľ v odvolaní nepredložil argumentáciu spochybňujúcu udržateľnosť záverov súdu prvej inštancie. Za procesnú vadu konania nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

7. V posudzovanej veci bolo potrebné zaoberať sa otázkou, či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka v podaní, ktorým upozorňuje na možné uplatnenie tohto práva v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky a zároveň, či s poukazom na znenie § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka je skutkové vymedzenie splátky (vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a vo výzve, resp. v oznámení uplatňujúcom právo na vyhlásenie splatnosti podľa § 565 Občianskeho zákonníka) náležitou týchto právnych úkonov, keďže prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť uplatnenia práva podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka.

8. Pre spotrebiteľské vzťahy, ktorým je i ten v prejednávanej veci, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (citovaný § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že už uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky, a že upozornil dlžníka

(v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné (pozri A. C.: Občiansky zákonník pre prax, Eurounion, máj 2015, komentár k § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).

9. Z hľadiska vzťahu medzi „trojmesačnou dobou“ a „lehotou nie kratšou ako 15 dní“, ktoré rámce spomína § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, zákonodarca výslovne neupravuje, či môžu plynúť súbežne alebo či uvedená minimálne 15-dňová lehota môže začať plynúť až po uplynutí trojmesačnej doby. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Jednoznačným je iba to, že v čase uplatnenia práva je spotrebiteľ v omeškaní s plnením niektorej zo splátok tri mesiace a uplynula lehota 15 dní na uplatnenie práva po upozornení dlžníka.

10. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

11. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

12. Žalobca vo svojich odvolacích námietkach v nadväznosti na náležitosti „Výzvy“ a „Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ namieta, že žiadny právny predpis platných ku ňu realizácie dotknutých právnych úkonov („Výzvy“ a „Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“) mu neukladal povinnosť identifikovať splátku, pre ktorú dochádza k využitiu jeho práva vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. K uvedenej argumentácií žalobcu odvolací súd dodáva, že v prípade spotrebiteľských záväzkov ide o dva rôzne právne úkony veriteľa, a to upozornenie na uplatnenie práva veriteľa podľa § 53

ods. 9 Občianskeho zákonníka a samotná žiadosť o zaplatenie celého dlhu pre omeškanie so zaplatením splátky, pričom podmienkou riadneho zosplatenia dlhu je riadne doručenie oboch prejavov vôle veriteľa dlžníkovi. Odvolací súd uvádza k tejto námietke, že žalobca vo vzťahu k splneniu podmienok vyššie definovaných v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka opomína fakt, že, aj keď ani § 53 ods. 9 a ani § 565 Občianskeho zákonníka nenariaďuje *expressis verbis* ako podstatnú náležitosť výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka alebo oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka uvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ zosplatnil dlh, nemožno opomenúť všeobecné ustanovenie § 37 Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch, podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť určite, inak je neplatný. Určitosť právneho úkonu ako požiadavka na jeho obsahové náležitosti však nie je naplnená len uvedením obligatórnych náležitostí, ktoré pre konkrétny právny úkon stanovuje právny poriadok. Aj pri ich uvedení v právnom úkone musí byť

z právneho úkonu pre adresáta právneho úkonu vôľa konajúceho subjektu výkladom objektívne pochopiteľná, teda bez rozumných pochybností adekvátne vnímateľná. Právny úkon aj pri uvedení obligatórnych náležitostí stanovených vo všeobecne záväznom právnom predpise musí mať určitú kvalitu, aby bol pre jeho adresáta poznateľný obsah prejavenej vôle konajúceho subjektu.

13. Pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR v otázke týkajúcej sa splnenia podmienok vyplývajúcich z § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch, kde predmetom posúdenia súdu bola (ne) platnosť písomných podaní (úkonov) veriteľa (žalobcu), možno v prvom rade poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR

z 25. januára 2024 sp.zn. 5Cdo/2/2023, v zmysle ktorého sa jednoznačne určilo, že „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.“ Podobne Najvyšší súd SR v neskoršom uznesení z 26. júna 2024 sp.zn. 5Cdo/197/2022 zotrval na svojich záveroch, pričom svoju argumentáciu doplnil, keď konštatoval, ... „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v

lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplateniu úveru (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený“.

Z novších rozhodnutí možno poukázať na závery Najvyššieho súdu SR vyjadrených v uznesení z 25. septembra 2024 sp. zn. 6Cdo/15/2023, ktorým nedošlo k odklonu od vyššie spomínanej ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, a to v znení „ ... neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka malo za následok neplatnosť zosplatenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zo 14. decembra 2020 uzavretej medzi právnou predchodkyňou žalobkyne B. B. F. ako postupcom a žalobkyňou ako postupníkom v zmysle § 39 v spojení s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na tretiu osobu v zmysle § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, v dôsledku čoho odvolací súd správne skonštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore. Nakoniec uvedené právne závery boli prijaté aj na zasadnutí občianskoprávneho kolégia zo dňa 04.06.2025 (Rozhodnutie z kolégia č. 21) poukazom na závery Najvyššieho súdu SR v uznesení z 13. februára 2025 sp.zn. 6Cdo/152/2022, ktorý sumarizoval, že „ ...bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakolko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).“ Uvedené rozhodnutia jasne definovali konkrétnu náležitosť právnych úkonov veriteľa ako predpoklad pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka a tým aj pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

14. S poukazom na závery najvyššej súdnej autority odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že skutkové tvrdenia ohľadom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, ktoré by spĺňali podmienky pre platné zosplatenie úveru (v podobe uvedenia konkrétnej omeškanej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol peňažný dlh zosplatiť) z obsahu notifikácií žalobcu a to „Upozornenia na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 1.10.2019“ a „Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 12.11.2019“ v zmysle požiadaviek vyslovených v § 53 ods. 9 v spojení § 565 Občianskeho zákonníka nie je možné zistiť. Za výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorá by spĺňala vyššie uvedené náležitosti, t.j. špecifikáciu splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávacom spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá predchádzala zosplateniu ku dňu 12.11.2019, nemožno považovať výzvu označenú ako „Upozornenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 01.10.2019. Z konštrukcie predmetného upozornenia, resp. výzvy zo dňa 01.10.2019 je možné vyvodiť závery o tom, že žalobca upozornením, resp. výzvou upozornil žalovaného na omeškanie splátok vrátane splátky za mesiac október 2019 v celkovej výške 956,50 eur a vyzval ho, aby dlh uhradil najneskôr do 23.10.2019. Zároveň upozornil žalovaného, že, ak dlh v stanovenej lehote nezaplatí, vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru. Žalovaný z obsahu uvedeného písomného upozornenia zo dňa 01.10.2019 nemohol vedieť, ktorou splátkou sa dostal do omeškania so splácaním dlhu pre obsahovú všeobecnosť tohto upozornenia. Žalobca v presvedčení, že žalovaný riadne a včas nereagoval na písomné Upozornenie zo dňa 01.10.2019 (t.j. nesplatil dlh uvedený v upozornení), písomným oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 12.11.2019 zosplatil predmetný úver a s poukazom na vyššie uvedené vyzval žalovaného, aby celú dlžnú sumu vo výške 31.033,13 eur s príslušenstvom splatil bezodkladne, pričom ani predmetné oznámenie

neobsahuje špecifikáciu konkrétnej splátky/splátok, pre ktoré došlo alebo malo dôjsť k zosplatneniu celého dlhu zo spotrebiteľskej zmluvy žalovaným. Uvedený nedostatok v podobe neurčito formulovanej výzvy (a rovnako oznámenia o zosplatnení) neumožňuje súdu jednoznačným a nesporným spôsobom vyabstrahovať tú splátku, pre ktorú veriteľ pristúpil k mimoriadnemu zosplatneniu úveru.

15. Až v priebehu odvolacieho konania žalobca v písomnom odvolaní upresnil skutkové tvrdenie o uvedenej náležitosti (výšku nezaplatenej splátky úveru), keď tvrdil, že cit. „...pristúpil vo vzťahu k splátke za mesiac júl 2019 k upozorneniu na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle zákonných požiadaviek, v zmysle ktorých realizoval upozornenie najmenej 15 dní pred vykonaním vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, tzv., že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo na základe splnenia všetkých zákonných, ako aj zmluvných podmienok.“ Toto jeho skutkové tvrdenie však v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedol a navyše zo žiadneho predloženého dôkazu nevyplýva. Napriek tomu, že bol predvolaný na pojednávanie, na ktorom súd poskytol predbežné právne posúdenie vecí, pojednávania sa bezdôvodne nezúčastnil, čím sa sám zbavil možnosti, aby označoval a predkladal skutočnosti za účelom odstránenia zistených pochybností a aby doplnil dôkazy. Ak by sa žalobca pojednávania zúčastnil, mohol na súde prvej inštancie uplatniť príslušné procesné prostriedky (skutkové tvrdenia, dôkazy resp. návrhy na vykonanie dôkazov, námietky, právne závery a argumenty, vysvetlenia), ktoré v rozpore s procesným poriadkom uplatnil až v odvolaní. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že nie je daná výnimka zo zákazu uvádzania nových skutočností a dôkazov až v odvolaní podľa § 366 C.s.p.. Žalobcom tvrdené nové skutočnosti nie sú akceptovateľným odvolacím dôvodom.

16. Odvolací súd odvoláciu argumentáciu žalobcu, že z obsahu oboch právnych úkonov je pri uplatnení princípu racionálneho správania účastníkov zmluvného vzťahu, ako aj zodpovednosti a obozretnosti zmluvných strán možné vyvodiť, že muselo byť adresátovi právnych úkonov, teda žalovanému zrejme s akými splátkami je v omeškaní a aké konanie sa od neho očakáva v prípade, ak chce zabrániť neželanému následku v podobe vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, nepovažuje za dostačujúcu. Podľa odvolacieho súdu pre určitosť právneho úkonu výzvy pred zosplatnením, resp. zosplatnenia úveru nepostačuje, ak údaj o tom, ktorá konkrétna splátka predčasnú (mimoriadnu) splatnosť vyvolala možno vyvodiť z § 565

v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, rovnako ani skutočnosť, že pokiaľ chcel žalovaný omeškanú sumu zaplatiť a predísť tak zosplatneniu úveru, mal možnosť túto sumu zaplatiť v stanovenej lehote. Odvolací súd pripomína, že pri požiadavke určitosti právnych úkonov žalobcu nie je úlohou spotrebiteľa (ani súdu) si tento podstatný údaj z niečoho/ podľa niečoho vyvodzovať, či doslova po ňom pátrať, keď navyše je známou skutočnosťou, že veritelia resp. ich právni nástupcovia podávajú žaloby formulárového charakteru s množstvom dokumentov, z ktorých okrem iného nie je zistiteľné, pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku došlo k zosplatneniu úveru. Konkretizovanie splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu spotrebiteľského úveru, je skutkovým tvrdením, a nie právnym posúdením, a teda riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. V tomto smere odvolací súd akcentuje, že nie je úlohou súdu v prípade nekonkrétnej notifikácie v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (a následne aj úkonu veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka) preskúmaním platobnej histórie úverového vzťahu, či „rozpočítavaním“ dlžných súm zisťovať (čo naráža aj na procesné limity regulované v zmysle § 132 ods. 2 C.s.p.), pre ktorú dlžnú splátku mohol veriteľ úver zosplatniť. V opačnom prípade by konajúci súd len na základe vlastnej iniciatívy (a namiesto žalobcu, ktorého takáto povinnosť zaťažuje) vymedzil, resp. vytvoril priestor takému skutkovému stavu, ktorý zodpovedá hypotéze príslušnej právnej normy a na základe ktorého by bol žalobca v spore (aspoň čiastočne) úspešný. Takáto požiadavka by nezodpovedala princípu civilného sporového konania a rovnosti postavenia strán pred súdom. Uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ dlh mieni zosplatniť už vo výzve na zaplatenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka resp. v oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru totiž spotrebiteľovi predstavuje notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi „dozvedieť sa“ o hroziacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a tento následok odvrátiť. Práve uvedenie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť voči spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údajá nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť dôvodnosť predčasného zosplatnenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Opačná interpretácia by znamenala, že každý veriteľ by si mohol určovať dodatočne, na základe akej nesplatené splátky vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru a tak si zabezpečiť

právnú istotu na úkor spotrebiteľa v podobe modifikovania skutkového stavu tak, aby podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti boli splnené a tým by zároveň došlo k upravovaniu si začiatku plynutia premlčacej doby, čo je však z hľadiska spravodlivého usporiadania vzťahov medzi stranami bez relevantnej obrany spotrebiteľa neutržateľným.

17. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia odkazoval na niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z jedného senátu 5C, podľa ktorých sa vyžaduje presná špecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú môže veriteľ predčasne zosplatniť celý dlh, pričom ani v jednom prípade nejde o rozhodnutie zverejnené v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu, odvolací súd uviedol, že ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach Najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia Najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017) (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/4/2023 zo dňa 11. decembra 2024). Preto žalobcom akcentované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 30. januára 2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022, možno svojím nastoleným záverom pri riešení (ne) platnosti právnych úkonov považovať za ojedinelé, na ktorý právny názor v ňom vyjadrený neskoršia súdna prax Najvyššieho súdu SR nenadviazala. Aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa práve za účelom nastolenia právnej istoty na strane subjektov súkromnoprávných vzťahov zjednotila v predmetnej otázke, na ktorú nadväzujú vyššie citované rozhodnutia dovolacieho súdu (napr. sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26. júna 2024, 5Cdo/2/2023 zo dňa 25. januára 2024, 6Cdo/15/2023 zo dňa 25. septembra 2024 a sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13. februára 2025), a nakoniec uvedený právny záver bol prijatý na zasadnutí občianskoprávneho kolégia zo dňa 04.06.2025 na uverejnenie v ZSR (Rozhodnutie č. 21). Uvedený záver je tak pre predmetné rozhodnutie záväzný. Na konštatovanom závere nič nemení ani žalobcom citované rozhodnutia iných odvolacích súdov, ktoré nie sú pre konajúce súdy v prejednávacom prípade záväzné a nepredstavujú ani ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v súlade s čl. 2 základných princípov C.s.p.. Rovnako ani námietka žalobcu na preferenciu výkladu v prospech platnosti právneho úkonu, a nie neplatnosti právneho úkonu v súkromnom práve odkazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 01.04.2015 nemá oporu v ustanoveniach upravujúcich možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Okolnosť náležitého vymedzenia splátky, tzv. požiadavky určitosti právnych úkonov má zaistiť plnú mieru ochrany práv spotrebiteľa, a to aj pri vedomí si zásady preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.

18. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd konštatuje dôvodnosť zamietnutia žaloby z dôvodu nepreukázania splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, keď ani z obsahu žaloby, ani z ostatných žalobcom predložených dôkazov nevyplývalo, vo vzťahu ku ktorej konkrétnej splátke žalobcu po splnení zákonných podmienok mal pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. S poukazom na uvedené skutočnosti je potrebné výzvu obsahujúcu upozornenie na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru ako aj samotné oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti považovať pre neurčitosť za neplatné právne úkony v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka.

19. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd dopĺňa, že súd žalobcovi nemohol priznať splátky splatné do dňa rozhodnutia súdu. Predmet civilného sporového konania neurčuje súd, ale žalobca ako tzv. dominus litis. Za predmet konania treba považovať žalobný návrh, t. j. petit, ale aj jeho skutkové odôvodnenie, z ktorého jednoznačne vyplýva, že žalobca sa svojho nároku na zaplatenie domáhal z titulu predčasného zosplatnenia celého dlhu pre neplnenie si povinností žalovaného zo spotrebiteľskej zmluvy a nie zaplatenia už splatných splátok nezosplatneného dlhu, ktorý nebol zo strany žalobcu uplatnený. Súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu v zmysle § 216 C.s.p., pričom podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia sú pritom prostriedkom procesného útoku

žalobcu (§ 149 a § 150 C.s.p.) a ich zmena sa v zmysle § 140 ods. 2 C.s.p. považuje za zmenu žaloby, ktorá je podmienená súhlasom súdu (§ 139 C.s.p.), ak je žalovaným spotrebiteľ, v spotrebiteľských sporoch sa nepripúšťa (§ 294 C.s.p.), pričom v odvolacom konaní žalobu meniť nemožno (§ 371 C.s.p.). Z uvedených dôvodov je priznanie žalovanej sumy na základe takto žalobcom zmenených skutkových tvrdení v tomto konaní vylúčené, nakoľko by sa takýmto rozhodnutím prekročil pôvodný žalobný návrh (§ 216 ods. 1 C.s.p. a contrario), čím by došlo k porušeniu zásady „ne ultra petitem“, čo by malo za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces (závery prijaté v uznesení Najvyššieho súdu SR z 12. februára 2024 sp. zn. 4Cdo/85/2021).

20. Žalobcom uplatnené odvolacie námietky voči rozsudku súdu prvej inštancie neboli dôvodné, preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdiť.

21. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

23. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

24. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).